

Liv i mina händer

Innan jag dog skrev jag mitt namn på väggen i korridoren av sjukhuset. Jag tog en färgpenna som jag snodde från personalen på sjukhuset, jag kunde inte läsa eller skriva men jag skrev av mitt namn från brevet jag fått av min pappa. Jag brydde mig inte ifall det blev fult jag ville bara att någon skulle veta att jag var där, att jag funnits. Innan jag dog ville jag lämna ett spår.

Innan jag dog kastade mamma min lillasyster i mina armar och skrek till mig att springa så långt jag kunde medan sjukhuset rasade bakom min rygg. Jag sprang barfota med min lillasyster mot bröstet tills jag inte längre kände smärtan i mina fötter och mina ben längre. luften var tjock av rök och damm, himlen var orange och smutsig. som om varenda kant på jorden brann.

Innan jag dog sprang jag. Men innan jag sprang tog jag hand om mamma. Skjuten i benet hade hon blivit. Jag tog med henne till sjukhuset för att få hjälp, för att någon skulle ta hand om henne. Jag trodde att sjukhuset var tryggt. Jag trodde fel, innan jag dog gjorde jag allting fel.

Det luktade blod och handsprit där inne, lamporna blinkande konstant. men jag försökte låtsats att jag hade tur, tur att jag har tillfälligt tak över huvudet och blodiga väggar runt omkring mig. Jag brukade sitta brevid mamma, hålla hennes hand medan hon försökte övertala mig att jag var så stark. Jag nickade. Jag önska jag kunde tro henne, men jag visste att hon inte menade det. Jag kunde se hur hon kollade på mig med synd i hennes ögon, jag visste att hon kände skuld över hur jag behövt leva mitt liv.

Innan jag dog låste jag min blick på min mamma och hur hon höll min lilla syster i hennes armar. Redan då kände jag på mig att min ända plikt var att skydda min lillasyster. Att spring med henne, att aldrig någonsin stanna.

Jag sprang. Jag vet inte hur länge. Jag minns bara ljudet av mina fötter mot marken och skrikandet av människor från en distans, doften av rök som slog mig i ansiktet och känslan av hennes små händer som drar i min tröja. Jag hade nyss blivit tonåring och jag var tvungen att springa medan jag bar ett liv över mina axlar. Innan jag dog visste jag att jag inte vara redo för att skydda hon, jag visste inte hur man gjorde.

Efter ett tag av springande hittade jag ett halvt sönderbombat hus. Jag gick in långsamt på tårna med min lilla syster i mina armar och min hand över hennes mun.

Jag gick in i ett rum och observerande rummet. Det var kallt, sotigt och mörkt, men det var tyst. Det fanns ett bord med en stor torkad blodfläck och en inramad bild av en familj. Jag stoppade ner bilden och satte mig mot kanten av väggen. Jag höll om min lilla syster medan jag rotade efter något att äta. Allt jag hade var en gammal brödbit och en penna. Jag gav brödbiten till min syster, som greppade om den med hennes små fingrar och tryckte in den i hennes mun. Hennes ögon såg in i mina, och jag såg ett skimmer i hennes ögon. en stark blick av desperation och hopp.

Plötsligt hörde jag röster, röster av män. Jag hörde en grupp av person stampa ner från trappan. Jag höll min hand över min lillasysters mun och min egen mun. Hennes andetag var

snabba och varma. jag bad till gud, jag visste inte varför jag trodde han skulle skydda mig. Men jag bedde för det var allt jag kunde göra.

Stegen kom närmare. Jag kände tårarna bildas i mina ögon. jag stängde ögonlocken och lutade upp huvudet mot taket medan jag hårt kramade om min lillasyster. Jag var säker på att de skulle hitta oss, men så plötsligt hörde jag stegen bli tysta. Männen viskade något i en aggressiv ton. Sen fortsatte dem stampa i väg.

Innan jag dog trodde jag det var den värsta stunden av mitt korta liv. Men nu vet jag att det alltid finns något värre. Varje gång man tror att botten är nådd finns ett djupare hål som väntar på att sluka dig helt.

Jag väntade en timme kanske två, innan jag vågade röra mig en centimeter från väggen. Till slut somnade jag på det kalla smutsiga golvet med min syster lutandes på min arm. Jag vaknade upp av min lillasyster som leker med mitt hår. Hon skrattade högt och ett leende formas på mitt ansikte. jag stoppar upp hennes hår i en hästsvans och plockar upp henne. Jag smög ut från rummet med min syster på ryggen.

Först stack jag ut huvudet från huset och kollade runt omkring mig, Tomt. Jag tog ett steg i taget, mina steg var tunga och solen hade gått upp igen. Marken brände och stenarna på marken ristades in under fötterna. Knäna sved från dagen innan och fötterna brände medan blod ran mellan tårna.

Jag bestämde mig för att gå tillbaka till sjukhuset. Kanske var mamma där. Kanske hade hon överlevt. Jag höll kvar på det sista hopp jag hade kvar att allt skulle bli bra till slut.

Andra barn i min ålder gick i skola, spelade spel och skrattade. Jag bar min syster, jag var bara ett barn och jag hade hennes liv på mina händer. Jag hade inget val än att vara stark, fast jag inte visste hur. Jag hade inga byxor bara ett par gamla shorts, jag hade inga plåster för mina sår bara hopp om att dem skulle läka. Jag gick tills jag inte orkade längre och lutade mig mot en väg full av skotthål. När tårarna väl börjat så slutade dem aldrig, jag kände tår efter tår rinna ner för kinden.

Innan jag dog såg jag in i min systers ögon. hon har inte sagt ett ord sedan sjukhuset, men hennes blick sa allt. Att vi skulle klara det. Att jag måste klara det. Jag kittlade henne under armarna försiktigt och hon skrattade. Jag skrattade med henne. Jag gjorde ett tyst löfte om att jag aldrig skulle låta något hända henne.

Jag satte henne på ryggen och fortsatte gå mot sjukhuset. Innan jag dog var jag inte rädd för att dö. Jag var rädd att hon skulle dö.

Efter ett tag av gående såg jag en kvinna längre fram. Hennes ögon mötte mina. Hon höjde hennes pekfinger mot läpparna och vinkade dit mig. Jag tvekade, men inte länge. något med henne gjorde så att jag kände mig trygg. Jag sprang tyst över vägen med min syster på ryggen.

Hon tog mig i handen och ledde mig igenom en klump av stora byggnader som rasat. Gatan var small och man kunde inte gå igenom utan att slå i tårna i en stor stenklump. Till slut kom vi fram till ett slags flyktingläger. Det var fullt av människor, tält och olika röster. Någon

sjöng, någon grät, någon lagade mat. Kvinnan var redan borta när jag vände mig om för att tacka hon.

Jag ryckte till när jag plötsligt kände en man ta ett hårt grepp om min hand, jag vände mig och ryckte bort den. Han ledde och frågade vad jag hette. Jag försökte säga mitt namn, men jag kunde inte. Jag hade glömt bort mitt egna namn.

Han greppade om min hand igen, hårdare den här gången. Han började dra mig mot hamnen som var full av människor och båtar. Han pekade på en båt som han sa skulle till Turkiet och sen till Sverige. Jag visste inte vars Turkiet eller Sverige var men jag antog att det var ett annat land, ett säkrare land. Han drog med mig i handen till båten medan jag försökte övertala mig själv att allt skulle lösa sig. Men en klump formades i magen i stället, som bara växte och växte. Det här kändes fel.

Vid båten stod en annan man. De pratade ett språk jag inte förstod. Sen satte den andra mannen en stege, han kollade på mig och nickade mot att jag skulle på båten. Jag klättrade försiktigt ner med en hand i stegen och min lillasyster i andra. Vinden från havet var kall mot huden och vågorna slog i båten. Jag höll i henne tätt, tänkte på mamma, tänkte att kanske skulle jag göra hon stolt igenom att skaffa ett bättre liv för mig och min syster, kanske skulle allting bli bra.

Innan jag dog hörde jag männen prata innan allt blev tyst, och allt jag hörde var ett oändligt pip i huvudet. Ett skarpt slag som kändes som en kraftig stöt mot huvudet. Jag kände något kallt rinna ner från min skalp som fortsatte ner till nacken och sen ryggen.

Jag ramlade ihop med min lillasyster mot bröstet, vågorna slog i båten så min kropp vred på sig och jag ramlade på ryggen. Jag såg en stor växande blodfläck bildas på golvet av träbåten, blodet åkte ner mellan plankorna och taget av min lilla syster lossnade långsamt. Min syn var suddig men jag ser kaos påbörja på hamnen. Ljudet av skriket och gråtande var förvrängda. Jag kände hennes tårar droppa över mitt ansikte och hur hon skakade på mig, så jag vakna. Jag kunde inte göra något förutom att vänta på slutet.

Sekunder innan jag dog såg jag på min lilla syster och visste om hur jag förlorade att göra mitt ända jobb. Att skydda henne. Sorgen, rädslan och ilskan i hennes ögon när hon drog i mitt hår för att försöka väcka mig igen så var allt jag brydde mig om vad som skulle hända med henne. Och vad som hänt med mamma. Sekunden innan jag dog tänkte jag på korridoren i sjukhuset där mitt namn var skrivet med pennan i min ficka. På hur kanske en dag någon kommer se mitt namn och undra vem jag var.

När jag dog stängde jag ögonen medan jag kände en singulär tår ran ner från sidan av mitt öga innan allt blev svart. Men när jag dog så kunde jag inte tänka på något annat än min lillasyster.